

G. K. CHESTERTON

De vreemde voetstappen

Als u een lid tegenkomt van die selecte club 'De Twaalf Ware Vissers', bij het betreden van het Vernon Hotel voor het jaarlijkse diner van de club, bespeurt u, wanneer hij zijn overjas uittrekt, dat zijn rokkostuum groen is, en niet zwart. Indien u (gesteld dat u de grenzeloze brutaliteit bezat om een dergelijk wezen aan te spreken) hem zou vragen waarom, zou hij waarschijnlijk antwoorden dat dit is om te voorkomen dat hij wordt aangezien voor een kelner. U trekt zich vervolgens verpletterd terug. Maar dan laat u een mysterie achter u dat nog niet is opgelost en een verhaal dat de moeite van het vertellen waard is. Indien u (om voort te borduren op dezelfde onwaarschijnlijke veronderstellingen) een vriendelijke, hardwerkende priester, genaamd Father Brown zou ontmoeten, en u zou hem vragen wat de meest bijzondere buitenkans in zijn leven was geweest, zou hij waarschijnlijk antwoorden dat hij over het geheel genomen zijn grootste buitenkans had gehad in het Vernon Hotel, waar hij een misdaad verijdeld en, wellicht, een mens gered had door slechts te luisteren naar enkele voetstappen in een gang. Hij is misschien enigszins trots

op deze schitterende gissing in het wilde weg, en daar het uitermate onwaarschijnlijk is dat u ooit hoog genoeg zult opklimmen in de maatschappelijke wereld om De Twaalf Ware Vissers te vinden, of dat u ooit laag genoeg in sloppen en tussen misdadigers zult zinken om Father Brown te vinden, vrees ik dat u het verhaal nimmer zult horen tenzij u het van mij hoort.

Het Vernon Hotel, waar De Twaalf Ware Vissers hun jaarlijkse diner hielden, was een instituut zoals dat slechts kan bestaan in een oligarchische maatschappij die vrijwel krankzinnig is geworden van goede manieren. Het was dat averechtse product - een 'exclusief' commerciële onderneming. Dat wil zeggen, het was iets dat zijn geld niet verdiende door mensen aan te trekken, maar door ze metterdaad de deur te wijzen. In het centrum van de plutocratie worden handelslui sluw genoeg om kieskeuriger te zijn dan hun clientèle. Ze veroorzaken bepaald moeilijkheden opdat hun rijke en verveelde cliënten geld kunnen uitgeven en bedrijven diplomatie om die moeilijkheden te boven te komen. Indien er een modieus hotel in Londen bestond waar niemand binnen mocht die kleiner dan één meter vijftientig was, zou de samenleving gedwee groepjes vormen van één meter tachtig lange mensen teneinde in dat hotel te kunnen dineren. Indien er een duur restaurant zou bestaan dat door een gril van de eigenaar

slechts op donderdagmiddag geopend zou zijn, zou het op donderdagmiddag barstensvol zijn.

Het Vernon Hotel stond, als bij toeval, op de hoek van een plein in Belgravia. Het was een klein hotel en een uiterst ongerieflijk hotel. Maar juist die ongerieflijkheden werden beschouwd als muren die een speciale klasse beschermden. Eén van de ongerieflijkheden in het bijzonder werd als van vitaal belang gezien: het feit dat slechts vierentwintig mensen tegelijkertijd in het pand konden eten. De enige grote eettafel was de heilige terrastafel, die in de open lucht stond op een soort veranda met uitzicht op...